

ring derfor uden al Interesse for Staten. Lige saa uforstaaeligt er det Mindretallet, at man uden videre har afvist de Hensstillinger fra samme Kreds, der har faaet Udtryk i Mindretallets Ændringsforslag Nr. 19, 20, 23 og 25. Ved at acceptere disse vil man spare de paagældende Borgere for en byrdefuld og smaalig Kontrol og Statskassen for en unødigt Udgift. Men allerværst er det dog, at man fra Flertallets Side pure har godkendt den Finansministeren ved Lovforslagets § 23 tillagte Storinkvisitor-Myndighed, der aabner Adgang til det usmageligste Posekigeri, og hvis Gennemførelse i Praksis let kan vise sig at blive den, at den legitime Spekulation i danske Værdipapirer hemmes og den paagældende Kapital faar Udvandringstendens til fremmede Børs. En taalelig Affattelse af denne Paragraf er i Stedet for foreslaaet af Mindretallet under Nr. 26.

Endelig har Mindretallet under Nr. 5 stillet et Ændringsforslag, der forsøger med Bevarelse af Lovforslagets Idé at tage et vist, billigt Hensyn til Vekselererstandens berettigede Krav.

Fra disses Side er overfor Udvalget stærkt fremhævet Ønskeligheden af, at Loven ændredes saaledes, at *al Handel Vekselerere* (og Banker og Bankiers) *imellem* blev stempelfri. Denne Hensstilling kunde umulig forventes imødekommet i den anførte Udstrækning, men paa den anden Side maa det dog sikkert erkendes, at der i og for sig er Grund til at gøre nogen Indrømmelse paa dette Punkt. Spørgsmaalet kommer navnlig frem ved Vekselerernes Indtræden som Selvkøbere i Aktieforetninger. Denne Indtræden vil efter Lovforslagets Regler medføre en *Fordobling af Stempelbyrden* paa den paagældende Omsætning, hvilket i og for sig er unaturligt, fordi denne Selvindtræden normalt kun vil være af forbigaaende Natur og hurtigt afløses af Salget til den effektive Køber. Saadan Optræden fra Bankers og Vekselereres Side kan undertiden kræves af de praktisk foreliggende Forhold, f. Eks. hvor

Køber eller Sælger ikke straks er forhaanden; den kan desuden i visse Situationer være i høj Grad ønskelig f. Eks. til Støtte af Markedet i vanskelige Tider for at undgaa pludselig foruroligere Nedgang, i det hele for at udøve den regulerende Indflydelse, som det maa siges at være de paagældende Faktorers Samfundsopgave at udøve. Det kan derfor ikke være naturligt at søge at *besværliggøre* dette og at gøre Forholdet saa byrdefuldt, at de paagældende i givet Tilfælde vil holde sig tilbage fra en Indskriden, som i og for sig maa siges ofte at kunne være højst nyttig.

Medens det nu skal indrømmes, at det ikke vil kunne lade sig forene med Lovforslagets hele Karakter ganske at gøre Handeler Vekselerere imellem, hvor disse begge optræder som Selvkøbere, *stempelfri*, vil neppe nogen berettiget Interesse kunne siges at være krænkede derved, at Vekselerere, der optræder som Selvkøbere (respektive Sælgere), kun rammes af en *mindre* Stempelbyrde. For at gøre Forholdet klart vil det imidlertid, som Lovforslaget foreligger formuleret, være naturligt i selve Loven at angive *Stempelbyrdens Fordeling*. Det vil ogsaa herved undgaaes, at der væltes en større Stempelbyrde over paa Kunden, end der efter Lovens Idé tilkommer ham. Hertil sigter Omredaktionen af § 3, 1ste Stykke, der for det Tilfælde, at den ene Part ved Overdragelsen er en Vekselerer, der optræder som Selvkøber, for Kundens Vedkommende fastsætter det sædvanlige Stempel, der vil falde paa ham, nemlig $\frac{3}{4}$, henholdsvis 1 pro mille, men for Vekselereren kun $\frac{1}{4}$ pro mille. Naar Vekselereren derefter sælger videre til den effektive Køber, betales paa ny af Vekselereren $\frac{1}{4}$ pro mille og af Kunden $\frac{3}{4}$, henholdsvis 1 pro mille; der vil saaledes faktisk blive erlagt en Afgift paa det fuldbyrdede Salg fra den effektive Køber til den effektive Sælger, der er større end ved Kommissionsforholdet, nemlig 2, henholdsvis $2\frac{1}{2}$ pro mille imod $1\frac{1}{2}$, henholdsvis 2 pro mille. Hvis Lovforslagets Regel opretholdes, vil Omsætningen derimod, efter Flertallets Ændring, medføre en Stempel-